

leege, roerlooze stad, en de beide mannen luisteren er naar, de secretaris zich afvragend, wát het toch eigenlijk is, dat hem zoeven dat lang vergeten geluksgevoel gaf, dat hij in jaren niet had gekend, . . . een gril? de bevrediging van zijn eenig overgebleven ambitie? — terwijl de kamerbewaarder zich bekent, dat hij er, ondanks zijn vondst, niet in geslaagd is dezen zonderling te peilen.

„Philipse, je bent vernuftig!” — aldus besloot de secretaris de ietwat moeilijk geworden situatie. „Maar ik ga vanmiddag naar Schelingshaven.”

Het incident intusschen, dat ik u zoeven beschreef, geachte lezer, was een incident van beteekenis, want op de porceleinen schaal, die van Rupelmonde straks gaat zoeken in Schelingshaven, wordt het „Welkom Schandaal” geserveerd, waaraan Loftinge behoefte had. —

III

De woning van den secretaris van Loftinge is gelegen aan een plein, der „Oude Haven,” groote ronde kom, tusschen hooge kaaimuren, in het hart van de stad. Wanneer er hooge vloed is, dan stuwt de zee wel haar water en haar meeuwen naar dit granieten bassin, maar nu in dezen roerloozen zomer ligt zij opgedroogd, de Oude Haven, een smalle geul, drabbig water, daar in de diepte tusschen slib en zand waarin een oude scheepsromp ligt te vergaan. Wat de uitgestorvenheid nog desolater maakt om dit grijze, open graf, dat is de pracht der statige woningen, die langs zijn boorden rijzen, de hooge gevelen der statige woningen, eenmaal gebouwd door de beheerders der Oost-Indische Compagnie. — Tusschen de gevelen is die van het secretarishuis de meest precieuse, een gaaf voorbeeld van Oud-Hollandsche renaissance met een vergulde fries, en op de hoeken kleine vrouwenfiguren, de Voorspoed, de Welvaart, de Gerechtigheid, die zinnebeeldige voorstelling geven aan den vroegeren bloei van deze stad.

Twee notabelen staan ervoor, als telkendage omstreeks den noen, en brengen de zwijgende hulde, aan het kostelijk monument waarvoor alle formuleringen al zijn uitgeput; het is de uiterst rijzige, dunne burgemeester van Cauwenhove de Chauffepied, die door een miniatuur dophoedje op te hebben en een dunne, lange portefeuille onder den arm te dragen, en door te wandelen op schoenen met zeer lange punten, omwikkeld door kanariegele souspieds, de afmetingen zijner gestalte nog accentueert, en naast dezen don Quichote als een gemoedelijke Sancho Panza, de kleine, kittige, borstelige en ietwat gezette secretaris. Zij zijn tezamen naar huis gewandeld, al de oude wegen, den stillen burchthof over met zijn wit-marmeren fontein, de Anderchemsche poort door, de Poortstraat, met haar naar elkaar toegebogen gevelen, en zij hebben zonder gedachten, wederom de woorden tot elkaar gesproken, die voor de middagwandelingen zijn bestemd. Ook nu